

Ziua
 Internațională
 a Cititului
 Împreună

2

Târgul
 de Carte
 Gaudeamus,
 ediție online
 martie 2021

3

Nuci:
 Ansamblul
 fostului
 conac Lecca-
 Micșunești

8

Profesori
 ilfoveni -
 creatori și
 inovatori
 în educația
 online

12

condeie Ilfovene

Nr. 42 | martie 2021 | Publicație de cultură

S-a deschis Muzeul - Atelier - Școală de la Piscu

(paginile 4-5)

Obiceiuri
 ilfovene
 cu măști

(pagina 6)

Muzeu al Științei la Măgurele

(pagina 7)

Cotroceni - de la Palatul Regal la Palatul Pionierilor

 Victor COLONELU, regizor

Când eram pionier, prin 1954, m-am înscris la Palatul Pionierilor de la Cotroceni, la cercul „Teatrul de păpuși“, unde am activat din octombrie până la începutul lui ianuarie 1955, când am trecut la cercul „Filatelic“. Din 15 septembrie 1955, am trecut la cercul „Cinematografic“, unde am activat până în 1964, îndrăgind activitatea aceasta. La Palat activau sute de pionieri și școlari din toate școlile din București. Palatul avea 56 de cercuri de artă, muzică, sport, căi ferate, dansuri, aeromodele, navomodele, mecanică, foto-film, zoologie, botanică și altele. Dar să vedem de ce Palatul Cotroceni? În 2011 am vizitat Muzeul Național Cotroceni la împlinirea a 20 de ani de existență (1991-2011), unde se deschisese și un salon „Palatul Pionierilor“. Genericul - „De la Palatul Regal, la Palatul Pionierilor (1949-1977), o filă din istoria Palatului Cotroceni“. În decursul celor peste 300 de ani ai ansamblului Cotroceni s-au cunoscut în evoluția sa mai multe etape: mănăstire, reședință domnească, palat princiar și apoi regal, pentru ca după abdicarea forțată a regelui Mihai I la 30 decembrie 1947, să primească o cu totul altă destinație, cea de Palat al Pionierilor, ale căror prime detașamente s-au constituit în primăvara lui 1949. Odată cu consolidarea regimului comunist, C.C. al P.M.R. a trasat U.T.M.-ului sarcina de a crea și conduce organizația de pionieri după modulul organizației de pionieri din Uniunea Sovietică, care avea o experiență de 25 de ani în domeniu. S-a elaborat un plan și s-a constituit o comisie de organizare a primelor detașamente de pionieri în Capitală. Liceele și școlile elementare au ales 500 de copii care urmau să primească cravatele roșii de pionieri. Liceul de fete nr.10, Liceul clase mixte, Liceul de băieți nr.1, Liceul de băieți nr.8, Liceul de băieți nr.9, Liceul de băieți nr.10, Școala elementară de băieți nr.40, 51, Școala de fete nr. 42, Școala de fete Dămăroaia și Liceul mixt nr. 11 Militari. Ședința festivă a avut loc la 30 aprilie 1949 la Palatul Cultural Gheorghe Gheorghiu-Dej de la Giulești (actualul Teatru Giulești). La festivitate au luat parte academicianul dr. C. I. Parhon, dr. Petru Grozea, Teohari Georgescu, Liba Chișinevski, Gh. Florescu, Alex Drăghici, Popescu Dorneanu, Buican, Marin Florea Ionescu, Pavel Lala, Petre Lupu, Paul Cornea, un mare număr de elevi de la școlile din Capitală însoțiți de profesori, învățători și părinții noilor viitori pionieri. În 1950 organizația pionierilor cuprindea un număr de 130.000 de școlari cu o perspectivă să cuprindă copii din toată țara de la vârstele de 9 la 14 ani și să fie educați în spiritul comunist, cu un rol principal „de

a ajuta școala în crearea omului nou legat de partid, un om devotat clasei muncitoare“. Palatul a intrat într-o reparare generală în patru etape în 1949-1950. S-au organizat camerele, parcul, curtea interioară, un teatru în aer liber, o sală de sport, o sală de spectacole și film, bazine de înot, terenuri de sport, săli de balet, muzică, pictură, laborator foto, studioul mini cinematografic și altele. S-au angajat profesori de specialitate și personal administrativ - 199 de persoane. Așa că festivitatea de inaugurare a Palatului Pionierilor s-a făcut la 1 iunie 1950. De atunci mii de pionieri și școlari au participat la cele 56 de cercuri de instruire și învățare a diverselor activități cultural-artistice, tehnice, de chimie-fizică, de artă: desen-pictură, foto-cineclub, sportive, muzicale, balet-dansuri, micile gospodine, lucru manual, șah, filatelie, teatru, teatru de păpuși, navo și aeromodele, excursii tematice, spectacole. Pe parcursul anilor Palatul Pionierilor a fost vizitat de delegații de pionieri din U.R.S.S., China, Albania, Bulgaria și din toate țările socialiste vecine. La 28 martie 1970 a fost vizitat de echipajul navei spațiale Apollo 12 format din Charles Conrad, Richard Gordon și Alan Bean, precum și de cântărețul american Paul Robson, de academicianul Alexandru Graur, de Henri Coandă și de scriitorul Victor Eftimiu, dar și de numeroși actori, scriitori, sportivi și gazetari. Personal l-am avut profesor la cercul Cinematografic pe „domnul Staicovici“ și din toamna anului 1956 acest cerc s-a contopit cu cel Fotografic, unde l-am avut profesor pe „domnul Butak“. Au fost doi profesori desăvârșiți de la care am învățat tainele foto-filmului. În 1959 la cercul Foto-film din partea Studioului Cinematografic din Buftea a venit regizorul Alec G. Croitoru, care ne-a învățat tainele realizării filmelor. Prin 1963 la conducerea activității a fost numit regizorul Andrei Blaier. După 1990, Palatul Cotroceni adăpostește Muzeul Național și Președenția României. Cu toate încercările de a-l reamenaja pentru a putea servi mai bine noii sale destinații, Palatul Cotroceni rămâne totuși un palat, un monument istoric care după cutremurul din 4 martie 1977 a renăscut din propria-i ruină, grație unei echipe de arhitecți care au înțeles ce reprezintă acest edificiu pentru cultura și civilizația românească. Pentru realizarea acestui articol am răsfoit o publicație a anului 2011 intitulată „De la Palatul Regal la Palatul Pionierilor (1949-1977) o filă din istoria Palatului Cotroceni“, dar și dintre însemnările mele, ca fost elev care am frecventat „Palatul“ între anii 1955-1964. ■

Foto: Muzeulcotroceni.ro, Historia.ro

Mintea sau sufletul

Poate că inima rațiunii este ca inima să nu aibă rațiune. Toți refuzăm să ne tratăm atunci când ne îmbolnăvim de iubire. Chiar dacă mintea vrea să își joace rolul de doctor, rămânem pacienții iubirii în clinica misterelor. Cel mai puternic raționament cred că rămâne acela de a iubi. În lipsa minții, se trage cortina, dar în lipsa iubirii, se stinge lumina. De aceea, cred că glasul inimii redă coloana sonoră a vieții noastre. Eu consider că între minte și iubire există o legătură strânsă: trebuie să gândim ca și cum sufletul nu ar exista și să simțim fără ca mintea să-și dea acordul. Sufletul este ca o grădină, cea mai frumoasă din câte există.

Trebuie să ne îngrijim de ea pentru că este oglinda noastră, ceea ce ne reprezintă ca persoană. Martin H. Fischer spunea: „Sufletul tău este tot ce ai. Ia-l în mâini și fă ceva din el!“ Este cu noi peste tot, rodește, se înalță și se dezvoltă după bunul nostru plac. Aici sunt cele mai călduroase veri, dar și cele mai aprige ierni. Este locul în care ne izolăm de lumea exterioară. Toate măștile și costumele cad și rămânem doar noi, exact așa cum suntem - fragili, inocenți, umani...“ Atunci când în viața noastră apar persoane noi, pentru care începem să simțim diferite lucruri, le lăsăm să păsească în lumea noastră magică. Doar că, abia după ce pleacă, ne dăm seama dacă trebuiau să calce pragul și să intre în viața noastră sau nu. Este mult mai greu să păstrezi un suflet bun decât să distrugi unul: „Cel mai ușor lucru este să rănești sufletul cuiva, căci sufletul umblă desculț și pașii lui culeg toți spinii unei zile“. (Gabriel Liiceanu) Un suflet este mult mai credul decât o minte. Se îndrăgostește de tot ce este frumos, nu ține cont de vârstă, timp sau culoare. Pe când mintea, trebuie să cerceteze, are nevoie de motive și dovezi. De aceea îmi place să cred că iubirea la copii este mult mai frumoasă și inocentă decât la adulți. Oamenii mari iau în calcul foarte multe lucruri până decid să-și deschidă sufletul. În schimb noi, lăsăm pe toată lumea să pătrundă în sufletul nostru, pentru ca mai apoi să bată vântul când ușa rămâne deschisă... Fericirea este raiul sufletului. Îndoiala este iadul minții. Când îndoiala nu îți dă pace, atunci te frământă în cele mai dureroase gânduri. De aceea cred că izvorul nefericirii este mintea, iar izvorul fericirii este sufletul. Durerile rațiunii sunt vinovăția, regretul și îndoiala. Rana inimii este dezamăgirea. Să iubești este o lege a inimii. Să îndrăznești este o lege a rațiunii. Când aceste legi trec dincolo de orice limită, se poate măsura cu adevărat puterea ființei umane. Octavian Paler pune în lumină acest aspect când afirma că adevărata „măsură“ a vieții unui om nu se poate obține decât prin „lipsa de măsură“ - dorind „fără măsură“, îndrăznind „fără măsură“, iubind „fără măsură“. În concluzie, inima și rațiunea sunt două ceasuri lăuntrice: inima măsoară trăirile, rațiunea măsoară gândurile. Însă doar sufletul poate sfida timpul. Și poate face asta prin iubire. Ideile noastre pot fi de preț, însă sentimentele sunt neprețuite. ■

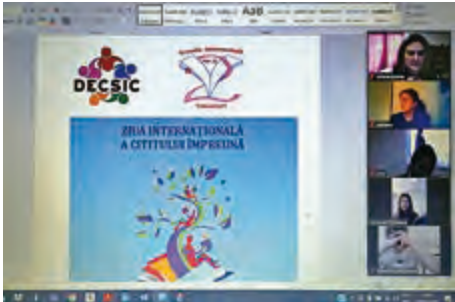
 Flavia Nicola Voicu, clasa a XI-a Colegiul Național „Ion Creangă“, București

Voluntari și Cernica Ziua Internațională a Cititului Împreună

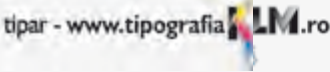
Cu ocazia Zilei Internaționale a Cititului Împreună, 11 februarie, Clubul de Limba Franceză din cadrul Casei de Cultură Voluntari a organizat un eveniment desfășurat în mediu on-line în cadrul căruia au fost realizate sesiuni de citit cu voce tare. Acest eveniment a fost organizat de Direcția Educație Cultural Sportivă și Identitate Comunitară prin Casa de Cultură Voluntari în urma colaborării dintre Biblioteca Metropolitană București, Filiala Dimitrie Cantemir și Școala Gimnazială Nr. 2 Voluntari. Copiii, împreună cu îndrumătorii, au parcurs lecturi ale diferitor autori români sau străini.

 Cristina ANGHELUȚĂ

Activitatea de a citi joacă un rol extrem de important în dezvoltarea celor mici deoarece crează o bază solidă de cunoștințe, îmbogățindu-le vocabularul și modalitățile de exprimare. Citind, copilul se va familiariza cu noi culturi și experiențe, reușind să empatizeze cu emoțiile și situațiile prin care trec personajele. Ziua Cititului Împreună (cu voce tare) - ZICI – a fost marcată și la Școala nr. 1 din Cernica. În acestă zi, grădinița și școala au citit cu voce tare, împreună și cu distanțare. În cadrul acestei activități au fost citite poveștile „La plimbare prin junglă“, „Lupul, capra și cei șapte iezișori“, „Cei trei porceluși“, „Animalele pădurii“ și în duplex cu Casa Corpului Didactic Ilfov „Școala de ghi(n)zi“. A fost o zi minunată! ■

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov Alexandrina NIȚĂ	
Condeie ILFOVENE	
Editor: Centrul Român pentru Inițiativă Socială Editor coordonator: Cătălin DRAGOMIR Redactor șef: George V. GRIGORE Redactori: Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA, Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA, Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ	Foto: George V. GRIGORE DTP: Dan DULGHERU Tel. 0371.084.001 ; e-mail: condeielfovene@gmail.com ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984 Publicație distribuită gratuit

POEZIE

Nedumeriri

Nedumeriri profunde se scutură din cer
Iar tălpile ne ard pe lutul necuprins
Aripile ne dor nemaivând reper
Și foc am fi luat dacă nu ar fi nins

Iarăși ne plâng salcâmiu cu lacrimile albe
Și fluier pornesc din miezul de pământ
Pe păsări le așază-n neterminate salbe,
Să crească în vibrații, să crească-n al lor cânt

Frunza ne pare verde în noaptea cea adâncă
Se umple iar pământul de oameni daltoniști
Văzând totuși pădure unde-au lăsat doar stâncă
Fără să știm răspunsuri, privim și suntem triști

Din ceruri, peste noi, cad fulgii de uitare
Uitarea ne îmbată, gândim doar colectiv
Ne pasă? Iubim sau încă ne mai doare
În neștiința noastră trecutul... ca motiv?

 Nicoleta TUDOR

Târgul de Carte Gaudeamus Radio România - ediție online martie 2021

Între 1 și 31 martie, Radio România invită cititorii pasionați la o nouă întâlnire cu lumea cărții, pe www.gaudeamus.ro. Aproape 70 de participanți, printre care se numără prestigioase edituri din țară, zeci de evenimente, cele mai recente apariții editoriale și multe surprize îi așteaptă pe vizitatorii acestei ediții - maraton, care a debutat sub semnul Mărțișorului. Organizată într-o formulă fără precedent, ca durată și dinamică, ediția martie 2021 a Târgului de Carte Gaudeamus Radio România înlocuiește în calendarul anual tradiționala ediție craioveană și menține statutul evenimentului de reper al pieței de carte din țara noastră, chiar și în această perioadă în care este extrem de dificil să se acorde prioritate proiectelor culturale.

Târgul Gaudeamus Radio România își va păstra caracterul generalist, din punctul de vedere al ofertei de carte prezentate, dar durată acestei ediții va permite, în premieră, adoptarea unor tematici distincte, care vor fi ilustrate în special prin intermediul evenimentelor propuse de către participanți și prin genurile literare pe care le vor promova cu precădere în fiecare interval, adaptate la temele propuse.

Primele zile ale târgului - 1 - 8 martie - au fost dedicate scriitoarelor și literaturii adresate publicului feminin, următorul interval (9-15 martie) - cărții de nonficțiune, fără a exclude însă alte genuri literare, iar perioada 16 - 22 martie pentru de poezie și ficțiune, în onoarea Zilei Internaționale a Poeziei sărbătorite anual pe 21 martie. Ultimele zile a târgului sunt mai colorate și mai vesele, fiind dedicate cărții pentru copii și proiectelor de tip „Școala altfel”. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

„Efectul Mogoșoaia“ revine la ICR Bursele pentru traducători ai literaturii române, o prioritate în 2021

TimpRomânesc.ro

La nouă ani de la întrerupere, experimentul traductologic al Institutului Cultural Român (ICR), coordonat de scriitorul și traducătorul Florin Bican la Palatele Mogoșoaia, este din nou în planul de programe al ICR și, implicit, în bugetul instituției pentru 2021.

Principalul motiv al relansării celebrului program de burse pentru traducători ai literaturii române este același care a stat și la prima temelie, explicat și de poeta Floarea Țuțuianu în volumul „Got My MOGO Working. Mogoșoaia 2006-2010”: „Literatura nu e nici pictură, nici muzică. Neavând un limbaj universal, are nevoie la export de un pașaport de traducere. ICR-ul și-a asumat un rol îndrăzneț de a exporta cultură. Filmul se face greu, dar se exportă ușor și foarte bine, muzica și artele vizuale, la fel. Cu literatura e mai greu. Iar cu poezia, cel mai greu”.

Un catalizator a fost și această perioadă pandemică, dificilă și neprielnică proiectelor cu expunere offline, cu participarea fizică a unui public numeros, dar care a provocat numeroase sesiuni de brainstorming pentru continuarea misiunii cu succes a ICR în lume, aceea de a promova cultura și civilizația română. De asemenea, semnalul public tras de unii oameni de cultură interesați de promovarea literaturii române a readus în atenția Institutului acest program de burse. Astfel, România are nevoie și acum este momentul acestor veritabili ambasadori ai creativității literare românești, traducătorii. Formați în „răsadnița de la Mogoșoaia”, cum mai numea programul Florin Bican, unii dintre ei sunt cei care, și în 2021, traduc opere românești din lista celor peste 100 de volume care beneficiază de sprijinul ICR, prin alt

program extrem de util literaturii românești, TPS - Centrul Cărții.

“«Efectul Mogoșoaia» a însemnat autori români apăruiți la edituri din străinătate precum Cioran, Eliade, Noica, Gabriela Adameșteanu, Nora Iuga, Ana Blandiana, Filip Florian, Petru Cimpoeșu, Dinu Flămând, Gabriel Chifu. Dorim ca acest efect să nu se estompeze, sprijinim traduceri în număr record, dar la fel trebuie să sprijinim și formarea traducătorilor, pentru că, tot în mărturiile autorilor români invitați în programul de la Mogoșoaia, Petre Barbu spunea că, până la urmă, este un program de marketing cultural (...), îi atragi în România pe acești traducători și îi «virusezi» cu speranța că vor «infecța» editurile străine cu literatura română”, susține Mirel Talos, președintele interimar al Institutului Cultural Român.

Demersurile instituționale pentru acest proiect includ modificarea regulamentului de burse ale ICR, prin includerea proiectului Bursele ICR - Mogoșoaia în programul de burse pentru traducători. Echipa Institutului Cultural Român lucrează la configurarea acestui program, astfel încât acesta să poată demara în vara acestui an. ■

Foto: ICR.ro

Miorița, Meșterul Manole și Zburătorul în arte vizuale, ilustrație de carte și muzică rock

Foto: Institute.ro

Proiectul „Mituri populare românești - Miorița, Meșterul Manole și Zburătorul în arte vizuale, ilustrație de carte și muzică rock”, produs de PostModernism Museum, este compus din trei platforme online expoziționale tematice și o microserie de patru materiale video documentare. Proiectul a fost produs în perioada 15-31 ianuarie 2021 cu ocazia Zilei Culturii Naționale. Platformele expoziționale tematice

prezintă lucrări de artă, artefacte, publicații de arhivă, ș.a. care ilustrează modul în care artiștii și media au surprins cele trei mituri populare românești - Miorița, Meșterul Manole, Zburătorul și modul în care au traversat dinspre zona populară spre cea cultă și apoi inclusiv înspre forme ale subculturilor urbane. Platformele găzduiesc o selecție de peste 250 de imagini, pregătite special de către

curator, folosite inclusiv pentru fiecare dintre cele trei studii ale experților invitați și pentru dezbaterile ilustrată, fiind accesibile în galerii multimedia din spațiul online.

Istoricul muzical Doru Ionescu, de la TVR, a realizat studiul „Mituri fundamentale ale românilor în muzica rock-folk”, începând cu perioada de pionierat rock & folk - anii '60, când materialele muzicale au fost însoțite de texte cu valoare literară intrinsecă. Fie originale, fie preluate din literatura română, fie prelucrate din folclor, acestea au vizat miturile fundamentale, în primul rând acelea ale românilor. “Liderul Phoenix, Nicolae Covaci, a revenit în țară cu ideea unei opere rock - Ante Miorița” - plecând de la o variantă sârbească a baladei Miorița (aflată de acesta pe Valea Timocului), în care ciobanul nu se împacă cu gândul uciderii sale, ci se aliază cu câinele pentru a lupta cu ceilalți doi confrăți care îi vor moartea. Lucrarea, care intenționează să demoleze gena mioritică a românilor, a rămas în stadiul de proiect. Personal, am primit în variante demo câteva piese înregistrate / orchestrate de chitaristul Cristi Gram după un cantonament acasă la Covaci (în Spania), folosite parțial în emisiuni documentare despre Phoenix”. (Doru Ionescu)

Istoricul Cristian Vasile a documentat și prezentat studiul „Ilustrația grafică a baladelor populare românești în perioada comunistă” în cadrul căruia s-a

ocupat de chestiunea editării baladelor populare românești și a ilustrației lor grafice, având în atenție în principal Miorița, Meșterul Manole și Zburătorul, dar și colecția „Meșterul Manole”, de la Editura Minerva în perioada comunistă. Cristian Vasile este cercetător științific la Institutul de Istorie „N. Iorga”, secretar general de redacție al publicației academice Studii și Materiale de Istorie Contemporană și coeditor al revistei online Lapunkt.ro.

Istoricul de artă Cosmin Nasui a cercetat subiectul celor trei mituri românești producând studiul „Mituri populare în artele vizuale și în ilustrația de carte din România”. A prezentat moduri în care miturile populare Miorița, Meșterul Manole și Zburătorul au devenit sursă de inspirație pentru artiști precum: Ary Murnu, Mișu Teișanu, Camil Ressu, Alexandru Ciucurencu, Marcel Olinescu, Nicolae Brana, Ligia Macovei, Dragoș Morărescu, Ion Panaitescu, Mișu Vulcănescu, Vasile Pinte, Sabin Bălașa etc. Aceste reprezentări mitologice au devenit fie lucrări de artă de sine stătătoare, fie ilustrație originală pentru volume specifice comisionate de edituri. Cosmin Nasui este curator, critic de artă, manager cultural, evaluator artă contemporană. Este fondator al celei mai largi platforme online românești pentru susținerea și promovarea artei contemporane românești www.modernism.ro.

Cristina ANGHELUȚĂ

S-a deschis Muzeul - Atelier - Școală de la Piscu

La 18 februarie 2021, echipa Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, din partea Consiliului Județean Ilfov, s-a deplasat în comuna Ciolpani, satul Piscu. Aici s-a ridicat, după multe planuri și eforturi conjugate, Muzeul Oalelor de Pisc sau „Muzeul - Atelier - Școală” din inima vechiului sat de olari, Piscu.

În această zi a avut loc deschiderea oficială a „Muzeului - Atelier - Școală de la Piscu”, moment așteptat de întreaga comunitate locală și nu numai.

În aceste vremuri de pandemie a fost organizat un eveniment restrâns, la care au fost invitați reprezentanții sponsorilor și susținători ai proiectului, printre care Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Administrația Fondului Cultural Național, Ministerul Culturii, Ordinul Arhitecților din România. Ideea necesității apariției unui muzeu local începe de fapt undeva departe în timp, pentru că aici, de sute de ani s-a lucrat olărie tradițională, țărănească. Piscu este un sat care „a trăit” din acest meșteșug până recent. Încă mai sunt trei meșteri în sat care lucrează ocazional, ceea ce nu se mai întâmplă în niciun alt loc din apropierea Capitalei. Prin anii '50 erau peste 200 de gospodării de olari și satul „dădea gata” sute de mii de oale în fiecare an, care se răspândeau în toată Câmpia Munteniei și făceau mesele tuturor frumoase și gustoase.

Olăria țărănească a intrat în declin odată cu apariția veselei industriale și meșteșugul a pierdut piața, încetul cu încetul. În anii '80 mai erau 80 de olari la Piscu. „În anul 2006, când am venit noi și am început să trăim în acest sat, mai erau opt olari și, iată, în 2021 mai

sunt trei olari. Cine știe ce va fi peste cinci ani, zece ani. Noi am ajuns în sat cu un profil mai aparte, dar care s-a potrivit foarte bine cu acest specific de patrimoniu cultural puternic al satului, pe care l-am descoperit la rândul nostru. Ne-am bucurat să îl punem în valoare an de an, și să ajungem, iată, în al șaisprezecelea an de trăit și lucrat pentru patrimoniul de la Piscu, să inaugurăm un astfel de spațiu care, indiferent de mersul lucrurilor în ceea ce privește producția de ceramică tradițională, va rămâne un martor al faptului că aici s-a olărit. Este un prilej de a se descoperi acest meșteșug și o invitație la creativitate și la a privi în trecut într-un mod care să ne aducă un plus de valoare în prezent și în viitor”, a spus Adriana Scripcariu, istoric de artă și coordonator proiecte al Școlii de la Piscu, prima școală primară cu specific de patrimoniu din România.

Muzeul de la Piscu a luat naștere printr-un lanț succesiv de donații, susținut de inimile calde ale multor persoane și instituții care susțin știința, cultura și artele frumoase. Au existat achiziții și donații de la diverse familii și colecționari. „În septembrie 2019 am început să construim. Au început să apară tot felul de miracole, întâlniri cu tot felul de oameni care au pus cât au putut și s-a creat un efort comun. Pentru noi este o mare satisfacție pentru că ne-am împrietenit cu mulți oameni, avem mulți simpatizanți și ne-a fost din ce în ce mai ușor către final. Mai sunt încă lucruri de făcut, finisaje. Acum lucrăm la curte”, a spus, la rândul său, sculptorul Virgil Scripcariu, unul dintre fondatorii Școlii-Muzeu de la Piscu.

Cei care vor să își cunoască cu adevărat județul, cei pasionați de arta plastică, de meșteșugul ancestral al

olăritului, pot face acum o călătorie reală prin această lume fascinantă. Ei pot admira colecțiile de căni, bărdace, oale, ulcele, străchini, blide, ulcioare, vase, expoziții fotografice și plastice, material video prezentat pe monitoare și multe alte lucruri și lucrări care se evidențiază prin originalitate și îmbogățesc repertoriul decorativ și cromatic al patrimoniului cultural.

Oameni dăruți pentru artă și frumos, Adriana și Virgil Scripcariu și întreaga lor familie, cu copii și prieteni, au reușit să readucă la viață la Piscu istoria vechii vetre de olari, cu atmosfera și lumea crezută odată pierdută a acelor timpuri.

Colecții de ceramică, presă de gravură din secolul al XIX-lea și expoziție de fotografie a lui Barry Lewiws

Născut, așadar, din dorința familiei de artiști Scripcariu de a lăsa generațiilor următoare o moștenire artistică inestimabilă, „Muzeul - Atelier - Școală” de la Piscu atrage astăzi privirile admiratorilor în primul rând prin arhitectura uimitoare care îmbină o diversitate de elemente naturale. Proiectul clădirii este semnat de arhitectul Cosmin Pavel. Pe pământ natural se ridică „adăpostul” muzeal creat din mult lemn și sticlă, lemn pentru căldură și simplitate, sticlă pentru transparență și sinceritate.

La parter avem colecția de ceramică din spațiul românesc, iar la etaj este zona dedicată memoriei satului. Oalele expuse la etaj au pe fundal spătare de strane bisericești de la biserica veche din sat, trecute prin mii de slujbe și purificate de gândurile bune. Pavimentul muzeului este constituit din țigle de acoperiș aduse dintr-un sat din Brașov, făcute la anul 1900. Muzeul deține și o presă de gravură de la sfârșitul secolului al XIX-lea adusă de la Viena, din Austria, plus o expoziție de fotografie a fotografului englez Barry Lewies.

Coloana principală a clădirii - muzeu este o parte a unui trunchi uriaș de copac „sălbatic” din vechii Codrii

ai Vlăsiei, trunchi care a fost recuperat din apele lacului aflat lângă Mănăstirea Țigănești. O parte coloană către cer, o parte mare masă plată expozițională... În mai toate satele vlahilor aromâni din Grecia sau ale timocenilor se află în centrul comunității un arbore mare, un copac, unde se adunau vârstnicii sau, la nevoie, județul. Acesta este Pomul Vieții, este simbolul arborelui genealogic, iar pe fiecare ramură a sa există oamenii - frunze.

Anual, frunzele răsar și cresc, iar apoi se scutură și ajung în pământ, dar la primăvară ele iar o să răsară... cam așa este și cu ideea de nemurire a strămoșilor noștri. Noi revenim la viață și cumva ne reamintim de fostele cicluri prin care am mai trecut, de talentele noastre, de fricile noastre, de simpatii și antipatii, de sentimente, de iubiri... De aceea este bine să ducem o viață echilibrată, atât personală, cât și socială, pentru că „roata vieții se întoarce”. Acest trunchi - coloană, acest copac „vlasian” (vlahi-an) uriaș s-a „lăsat” descoperit spre a fi ridicat cu macaraua și fixat în centrul amfiteatrului, acolo unde se vor desfășura majoritatea activităților culturale din muzeu,

așa cum se întâmplă și în satele Vlahiilor și Romaniilor de pe vârfurile tuturor munților Europei, acolo unde au mai rezistat. Pe ramurile imaginare ale acestui pom uriaș aflat central se întrevăd fructe - vase și frunze - farfurii de lut, care se ridică spre lumină, către primăvară, către speranță... Cei care vor să admire colecțiile din „Muzeul - Atelier - Școală” de la Piscu trebuie să respecte măsurile de protecție împotriva răspândirii noului coronavirus, ca în orice alt spațiu. Este obligatoriu să poarte mască de protecție și să păstreze distanța față de ceilalți vizitatori. Muzeul poate fi vizitat sâmbăta și duminica, între orele 11.00 și 17.00. ■

Foto: Facebook Școala de la PiscuPul cotiam et

George V. GRIGORE

Proiectul „Muzeu -Atelier Școala de la Piscu: patrimoniu, concept și expunere“, nominalizat pentru premiile Administrației Fondului Cultural Național 2020

Proiectul „Muzeu - Atelier Școala de la Piscu: patrimoniu, concept și expunere” a fost nominalizat pentru premiile Administrației Fondului Cultural Național (AFCN) 2020, la secțiunea „Activare culturală în spațiul public”. O adevărată bucurie pentru toți cei care participă la realizarea „Muzeului-Atelier Școala de la Piscu”, un spațiu cultural nou, într-un vechi sat de olari. Adevărat, astfel se activează memoria culturală a unei comunități, se șterge praful de pe oale, se captează pentru viitor experiența ultimei generații care a trăit meșteșugul în varianta țărănească, de demult. Astfel se leagă de acest nucleu alte experiențe vechi și noi de lucru cu pământul. Se dorește reactivarea creativității și emoției estetice la întâlnirea cu patrimoniul cultural. Proiectul „Muzeul-Atelier Școala de la Piscu: patrimoniu, concept și expunere” este co-finanțat de AFCN, realizat de Școala de la Piscu în parteneriat cu Muzeul Național al Țăranului Român și Primăria Ciolpani. ■

George V. GRIGORE

Foto: Diana IABRAȘU

Brănești, martie 2021

„Folclor fără frontiere“ de Ziua Cucilor. Obiceiuri ilfovene cu măști

Eveniment organizat de Casa Corpului Didactic Ilfov în parteneriat cu Asociația Culturală Brănești și Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov

George V. GRIGORE

Se spune că dacă ești lovit de tinerii mascați în Cuci vei fi sănătos tot anul. „O particularitate a Cucilor este gestica, ȗopăitul lor veşnic, ca păsările, şi acel sunet asurzitor al clopotelor, care ne leagă pe mapamond de toate manifestările carnavaleşti de la începutul primăverii. Pentru că acum, în martie, când şi sărbătoarea pascală stabileşte totdeauna începutul unui nou sezon, avem nevoie de purificare, de alungare a răului din om şi din comunitate, iar sunetul metalului, al clopotului, este cel capabil să alunge toate relele. Priviţi cu atenţie costumaţiile, să vă lăsaţi îmbrăţişaţi sau loviţi ca să plece răul. Constatăm, incluzându-ne în această frumoasă tradiţie, că România este un popas pe harta mondială a tradiţiilor şi a patrimoniului cultural imaterial“ - ne spune Doina Işfănoni, cercetător etnolog la Muzeul Naţional al Satului „Dimitrie Gusti“. Acum, în plină pandemie de Covid 19, nu ne mai putem „bucura“ de prima bătaie pe umăr din acest an, spre a intra în noua primăvară mai curaţi şi purificaţi. Singurul carnaval mascat din apropierea Capitalei este obligat să rămână în mediul on-line.

Astfel vom putea apela doar la caracteristicile purificatoare ale unui simpozion: Educaţie pentru cultura tradiţională - „Folclor fără frontiere“. Studiu de caz: Obiceiuri ilfovene cu măşti, în data de 13 martie, între orele 11.00 şi 13.00. Simpozionul on-line are ca temă obiceiurile ilfovene cu măşti. Studiu de caz „Ziua Cucilor“. Evenimentul constă într-un schimb de experienţă şi

exemple de bune practici privind modalitatea de integrare a tradiţiilor cu măşti în educarea elevilor de către unităţile de învăţământ de-a lungul timpului. Înscrierile pentru această activitate cultural-ştiinţifică au avut loc în perioada 15 februarie - 10 martie 2021. Evenimentul este organizat de Casa Corpului Didactic Ilfov în parteneriat cu Asociația Culturală Brănești și Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov.

Cucii - o datină de primăvară cu valenţe purificatoare atestată numai în sudul ţării

Unul dintre cele mai vechi obiceiuri tradiţionale locale, „Sărbătoarea cucilor“, are loc întotdeauna în prima zi după Lăsata Secului de Brânză.

Ceremonial de fertilizare şi purificare a spaţiului şi timpului în prima zi după Lăsata Secului de Pasti prin

Foto: Asociația Culturală Brănești

practica magică a bătutului ritual cu opinca, împlinită de feciori şi bărbaţi tineri mascaţi, este numit Cucii. Este o datină de primăvară cu valenţe purificatoare atestată numai în sudul ţării. Participanţii acordau o importanţă deosebită mascării în cucii, în special confecţionării glugii, lucrată cu multă iscusinţă. Îmbrăcaţi în fuste, ca femeile, cu gluga pe cap, cu un băţ în mână şi cu un clopot mare în spate, Cucii alergau în prima dimineaţă după Lăsata Secului, uneori în ziua Lăsatului de Sec, după copii, fete, femei, oameni pe care îi atingeau şi adesea îi trânteau.

Unii aveau haine femeieşti, alţii mască de carton pe obraz, iar la brâu sau peste piept purtau o curea pe care erau agăţate clopote mai mari sau mai mici, „acioaie“, care sunau în ritmul în care se miscau mascaii. Ici-colo, câte unul purta rochie de mireasă peste pantaloni, alţii aveau mască de mort şi haine colorate, cu mult mai mari decât ar fi fost nevoie. Cei mai ciudaţi purtau costume albe, iar pe pantaloni aveau desenate nişte cruci roşii. Dar nu asta era ciudat la ei, ci cuşmele uriaşe pe care le aveau pe cap, ca nişte turle făcute din lemnşoare, cartoane, pene, hârtie colorată, bucaţă de blană. Spre mijlocul zilei, luau în mână câte o nuia de care legau o opinică şi urmau alte alergături şi lovituri la spatele curioşilor. Seara, cucii mergeau în grup, din casa în casă, pentru a face câte o horă în curte.

Interesante sunt şi credinţele localnicilor despre cucii: „Cel ce se face cuc trebuie să se facă de trei ori sau de nouă ori în nouă ani, căci altfel se crede că murind se va face diavol“. „Dacă omul sau oricine nu primeşte o lovitură de la Cuci în această zi, se zice că acela nu va fi sănătos peste an“.

Cucul, pasăre-oracol atestată şi la vechii greci, avea un rol purificator. Masca cucului alunga spiritele malefice cu sunetul clopotului, fertiliza fetele şi nevestele tinere prin atingerea acestora cu opinca, gonea bolile prin arderea fulgilor din glugă.

Masca reprezintă, în totalitatea ei, scurgerea timpului anual şi sezonul. Aşa se desfăşura acest obicei cu un secol în urmă. Fără prea mari schimbări el poate fi văzut şi astăzi în Brăneşti-Ilfov. ■

Sărbătoare cu fir alb şi roşu la Muzeul Naţional al Țăranului Român

Cristina ANGHELUȚĂ

Pentru că s-au încăpăţânat să aştepte şi anul acesta 1 Martie în mod tradiţional, chiar dacă cu mască şi distanţare fizică, reprezentanţii Muzeului Naţional al Țăranului Român au sărbătorit, şi de această dată, Mărţişorul, un eveniment care a devenit, în ultimii 15 ani, o referinţă pentru publicul larg în peisajul târgurilor bucureştene.

Târgul Mărţişorului promovează şi

recontextualizează sărbătorirea unui obicei care în ultimul secol a primit o serie de transformări, predominant în spaţiul urban. Încurajând creativitatea artistică şi meşteşugul capabil să fie reînnoit cu particularităţi menite să comunice prin expresivitate, imaginaţie şi simţ al umorului semnificaţiile mai vechi sau mai noi ale obiceiului, târgul aduce în atenţia publicului o ofertă bogată prin unicitatea, creativitatea şi diversitatea mărţişoarelor.

Cu un număr de doar 100 de participanţi, din cauza contextului pandemic, Muzeul Naţional al Țăranului Român a organizat Târgul Mărţişorului, în acest an, în condiţii restrânse, respectând restricţiile impuse de autorităţi. Participanţii invitaţi - studenţi, artişti, meşteşugari - au folosit ca sursă de inspiraţie lumea şi mitologia ţărănească ori şi-au imahinat noi forme ale creativităţii urbane: de la obiectul manufacturat şi reciclat care foloseşte materiile naturale devenite clasice, la amprenta unui design contemporan, banda desenată sau personaje şi semne din mitologia urbană, imaginate pe o multitudine de materii neconvenţionale. Alături de participanţii invitaţi la târg s-au numărat, ca în fiecare an, şcoli, fundaţii, asociaţii, organizaţii care şi-au desfăşurat acţiuni cu caracter

umanitar pentru copii şi sprijin pentru categoriile defavorizate. Aşa cum s-a întâmplat în fiecare an, s-a sărbătorit

împreună cu fir alb şi roşu timp de 5 zile, de joi, 25 februarie până luni, 1 martie 2021, între orele 10.00 şi 18.00.

„Zestrea Cucilor“, mai bogată

Colecţia etnografică „Zestrea Cucilor“, care va sta la baza viitorului muzeu local din Brăneşti, s-a îmbogăţit anul trecut cu noi obiecte. Mulţumim donatorilor!

prof. Marius Ovidiu SEBE

Muzeu al Științei la Măgurele

CJ Ilfov cere finanțarea Măgurele Science Park din Planul Național de Redresare și Reziliență

A. R.

Întrucât termenul de transmitere a PNRR către Comisia Europeană este sfârșitul lunii aprilie 2021, CJ Ilfov a depus la Ministerul Cercetării fișa de reformă și investiții a proiectului strategic Măgurele Science Park, ca propunere de finanțare în cadrul Planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR).

La 22 februarie 2021, președintele Consiliului Județean Ilfov, Hubert Petru Ștefan Thuma, și administratorul public al județului, Mihaela Toader, au prezentat în cadrul unei ședințe de lucru oportunitățile de dezvoltare și implementare a proiectului „Măgurele Science Park” (MSP) ca fiind un pas important către un ecosistem regional solid în materie de inovare și antreprenariat. Prin MSP, CJ Ilfov urmărește întărirea capacității de cercetare, dezvoltare și inovare a organizațiilor de cercetare, prin crearea facilităților necesare derulării activităților de cercetare și dezvoltare, stimularea creșterii competitivității economice a mediului privat, prin acces la competențe specifice și prin stimularea inovării, dezvoltarea legăturii dintre mediul academic și mediul de afaceri prin consolidarea capacităților de transfer tehnologic.

În acest context, Hubert Petru Ștefan Thuma, președintele CJ Ilfov, a subliniat că „Măgurele Science Park este un pas important pentru transformarea României într-un pol de cercetare-dezvoltare-inovare recunoscut internațional. „Proiectul prevede dezvoltarea unui parc științific de ultimă generație în orașul Măgurele. Ne dorim continuarea și finalizarea proiectelor majore de cercetare pentru că acestea sunt capabile să genereze creștere economică, un climat propice pentru mediul de afaceri, noi locuri de muncă și bunăstare pentru oameni”, a spus Thuma, care a arătat compatibilitatea MSP cu cerințele Mecanismului de Redresare și Reziliență (MRR): consolidarea rezilienței prin politici publice cu relevanță europeană: tranziția verde, transformare digitală, creștere inteligentă, sustenabilă și favorabilă incluziunii, inclusiv coeziune economică, locuri de muncă, productivitate, competitivitate, cercetare, dezvoltare și inovare, precum și o piață internă funcțională cu IMM-uri puternice, coeziune socială și teritorială, sănătate și reziliență economică, socială și instituțională, politici NextGeneration - educație și competențe. Ștefan Rădulescu, vicepreședinte al CJ Ilfov, a declarat că „Măgurele Science Park este o adevărată provocare pentru Consiliul Județean Ilfov, cu atât mai mult cu cât bugetul instituției a fost grav afectat de pandemia generată de virusul COVID-19. Cred, cu tărie însă, că vom face față acestei provocări, atât din punct de vedere financiar, ajutorul considerabil de finanțare venind din partea Programului Național de Redresare și Reziliență (PNRR), cât și din punct de vedere al resursei umane. De asemenea, datorită creșterii populației județului Ilfov în ultimii ani, precum o arată statisticile, va putea beneficia de acest proiect un număr cât mai mare de oameni”.

Vicepreședintele CJ Ilfov Vincențiu Voicu a precizat, la rândul său, că proiectul Măgurele Science Park are ca principal obiectiv dezvoltarea unui parc științific de ultimă generație în județul Ilfov, respectiv în orașul Măgurele. De aceea, Măgurele Science Park este un proiect strategic al Consiliului Județean Ilfov care va reuși să întărească posibilitatea de cercetare, dezvoltare și inovare a organizațiilor de cercetare, creând viitoare locuri de muncă.

La rândul său, administratorul public al județului, Mihaela Toader, a argumentat că la Măgurele va fi făcut un spațiu suport pentru Centrul Cyber Security, un incubator de afaceri, spații de co-working, business development și fun-lab. „Avem trei piloni importanți: centrul de transfer tehnologic în care vor fi spații speciale pentru activitățile de cercetare/dezvoltare, spații de birouri și laboratoare experimentale pentru validarea conceptelor și intrarea rapidă a rezultatelor cercetării, un centru de inovare destinate creării acestui ecosistem de colaborare, seminarii, conferințe offline și online și spații pentru incubatoarele de afaceri, iar a treia componentă este Muzeul Științei, un loc în care copiii să înțeleagă sensul cercetării și unde să cunoască trecutul și viitorul științei, prin săli de expoziție, evenimente și activități educaționale”.

Proiectul tehnic este gata, iar documentațiile de urbanism sunt în curs de finalizare, astfel încât procedurile de achiziție publică pentru execuție și operare să respecte termenele regulamentului MRR.

Ciprian Telean, ministrul Cercetării, a apreciat ideea proiectului, arătând că răspunde unei nevoi pe care nu doar România o are, ci și Europa - conversia în valoare, care începe cu cercetarea și trece prin inovare. Provocarea identificată de ministru odată cu finalizarea centrului se referă însă la resursa umană: „Sugestia mea ar fi ca, în paralel, să existe un plan foarte serios de identificare și atragere a celor care vor folosi infrastructura asta. Din evaluările de până acum, în multe locuri, în rețeaua de institute partea de infrastructură se apropie sau chiar o depășește pe cea europeană. Nu aici avem de completat, ci la cum ne susținem și cum ne încurajăm continuitatea în cercetare, continuitatea resurselor umane. Sunt cercetători din diaspora românească și care ar prefera să vină să lucreze acasă”, a arătat Telean.

Din punct de vedere al administrației locale, Narcis Constantin, primarul orașului Măgurele, a dat asigurări că vor fi respectate regulile urbanistice, astfel încât să existe o coerență a dezvoltării: „Dacă vă uitați, proiectul se îndinde pe 16 hectare. Măgurele Science Park va genera o zonă industrială extrem de importantă, la care să știți că suntem atenți și autorizările și tot ce se va construi acolo va fi făcut cu foarte mare atenție”.

George Tuță, deputat de Ilfov, a evidențiat importanța inovării care poate pune Măgurele pe harta internațională a inovării, iar Centrul de Transfer Tehnologic de la MSP este un punct de pornire. „Am militat și o voi face pentru alocarea capitalului necesar dedicat inovării, pentru promovarea cercetării, care poate aduce rezultate palpabile în viața de zi cu zi a fiecăruia dintre noi. Trebuie să ne concentrăm și pe viitor, având în vedere că 85% din meseriile din 2030 nu au fost încă inventate. Este necesar să ne adunăm toate forțele și să ne uităm cu încredere spre viitor ca să putem să-l construim”.

MSP are 33 de parteneri din mediul de afaceri și 26 de parteneri din mediul de cercetare

MSP are 33 de parteneri din mediul de afaceri și 26 de parteneri din mediul de cercetare, din care patru universități și 22 de institute naționale de cercetare și dezvoltare, în cadrul comunității naționale și internaționale, formate din organisme suport și fonduri de investiții. Valoarea totală estimată a proiectului este de 38.246.195,00 de euro fără TVA și are o durată de implementare de 48 de luni.

MSP face parte din Laser Valley - Land of Lights, din jurul Extreme Light Infrastructure Nuclear Physics (ELI - NP) din Măgurele. Laser Valley - Land of Lights își propune crearea unui pol de creștere economică în Măgurele, ca ecosistem de știință, inovare și antreprenariat și accelerator al transformării disruptive, „game changer”.

Măgurele - cel mai important pol de cercetare fundamentală în fizică la nivel național

Orașele Măgurele, Voluntari și Otopeni concentrează cele mai numeroase entități de Cercetare-Dezvoltare-Inovare din județ, dar din punct de vedere al concentrării tematice Măgurele este cel mai important pol de cercetare fundamentală în fizică la nivel național. Potrivit Băncii Mondiale, dezvoltarea parcului științific din Măgurele și a proiectelor conexe privind infrastructura de afaceri va contribui la consolidarea poziției județului Ilfov la nivel regional, național și internațional. Platforma de cercetare de la Măgurele creează premisele dezvoltării unui parc științific de ultimă generație, care să faciliteze dialogul dintre cercetare-dezvoltare și lumea academică, pe de o parte, și sectorul antreprenorial și de afaceri, de cealaltă parte. ■

Nuci. Ansamblul fostului conac Lecca-Micșunești

George V. GRIGORE

Primele documente care atestă existența localităților comunei Nuci datează din 1501, când existența satului Micșunești-Ilfov este amintită în hrisovul lui Radu cel Mare. Primele așezări din aceste locuri sunt semnalate între anii 1500 și 1700, în satul Nuci, așezări formate din clăcași aduși de moșierii Brezeanu și Focșeneanu.

Comuna Nuci a luat ființă prin comasarea în anul 1968 a fostelor comune Micșunești Moară și Merii Petchi, ca urmare a organizării administrativ teritoriale. Comuna Nuci s-a dezvoltat de-a lungul drumului județean având în componența sa cinci sate: Nuci, Merii Petchi, Micșunești-Moară, Micșuneștii-Mari, Balta Neagră. Pe raza comunei există două lacuri naturale, unul pe teritoriul satului Balta Neagră, situate în zona de pădure, fiind o alungire a lacului Căldărușani, iar cel de-al doilea pe teritoriul satului Micșuneștii-Mari, unde se găsește un lac în suprafață de 13 ha luciu de apă, în imediata apropiere a satului, acesta nefiind pus în valoare, deși pe malul lacului este construit conacul familiei Lecca, monument istoric și un edicul alăturat aflat în stare avansată de degradare. Tot pe malul lacului, în apropierea acestui conac se află biserica satului Micșuneștii Mari, biserică declarată monument istoric, aceasta datând din secolul al XVII-lea. În satul Nuci (Netezești), biserica de aici este monument istoric, pictura interioară fiind realizată de Nicolae Tonitza. Conacul familiei Lecca - Micșunești și ediculul alăturat,

aflat în stare avansată de degradare, se află ridicate pe o proprietate dăruită familiei de Mihai Viteazul, la 1599. Acest ansamblu arhitectural de mijlocul secolului al XVIII-lea este declarat a fi de importanță B, aflat pe Lista Monumentelor Istorice cu Codul LMI: IF-II-a-B-15296. Ansamblul cuprinde: Conacul, Turnul de poartă conac și Biserica cu hramul „Născătoarea de Dumnezeu“.

„Grecienii de Ilfov“

La sfârșitul veacului al XVI-lea, moșia Greci era stăpânită de o jupânița Neaga, soția marelui vornic Mitrea, „vlastelin și primul sfetnic“ al lui Mihnea Turcitul. Rămânând văduvă în 1597, Neaga vurniceasa dăruiește moșia mănăstirii Snagov, dar în 1625 un descendent al neamului, Papa mare vornic, răscumpără a treia parte din moșie, inclusiv curtea boierească din veacul al XVI-lea, cu biserica necropolă care stăruie și azi în satul Măxineni (comuna Grădișteja) și cu o casă ale cărei ruine mai puteau fi văzute, la nord de biserică, până

în 1856. În casa strămoșească au viețuit și s-au înmulțit fiii, nepoții și strănepoții lui Papa Grecianu timp de 100 de ani, exploatând în devălmășie cele 7.000 hectare de pământ. Către jumătatea veacului al XVII-lea însă, ei n-au mai încăput în vechiul cămin și au început să roiască în diferite sectoare ale moșiei, „clădindu-și biserici și case de locuință și adunând sate în jurul lor, chiar fără fixare de linii despărțitoare împietrite cu sinețe în regulă și definitive“. Hotărnicia din 1761 nu a făcut să consfințească o situație de fapt în privința așezărilor și îngrăditurilor, despărțind totodată islazurile, fânețele și locurile arabile ce rămăseseră indivize. „S-au creat astfel cinci trupuri de moșie, unul al mănăstirii Balamuci, ctitoria lui Papa vornicul în anul 1631, și alte patru corespunzând spițelor celor patru nepoți de fiu - fiii lui Drăghici vistierul - ai lui Papa vornicul: Papa vistierul (Grecii de Jos cu Micșuneștii), Constantin spătarul (Grecii de Mijloc), Mihai clucerul (Balamuci) și Vintilă căpitanul (Grecii de sus). Ulterior s-au mai produs diferite subîmpărțiri,

Surse: primarianuciilfov.ro; ghidulprimariilor.ro; monumenteromania.ro; fundatiasnagov.ro; relevee.uauim.ro; ziarulnatiunea.ro;

schimbări și vânzări între urmași, dar cele mai multe porțiuni au intrat până la sfârșit pe mâini străine, prin zestre“. Papa Grecianu vornicul, era urmașul în linie directă a lui Grecianu, poreclit „Floricoiu“, deoarece luase în căsătorie pe Florica lui Mihai Vodă Viteazul. Cum Nicolae-Pătrașcu Vodă, unicul fiu al Domnitorului, nu a lăsat posteritate, singurii urmași ai marelui voievod sunt numai cei ieșiți din liniația Floricăi Grecianu, familie cunoscută ca „Grecienii

de Ilfov“, spre a fi deosebiți de o altă familie, „Grecienii de Dâmbovița“, ai cărei cei mai cunoscuți membri au fost Radu Grecianu cronicarul și fratele său Șerban Grecianu, traducătorul „Bibliei din 1688“ și sfetnic al lui Constantin Vodă Brâncoveanu. Ilinca Grecianu-Ilfov, fiica lui Papa Grecianu vistiernicul și strănepoata lui Papa Grecianu Vornicul, se mărită cu Șerban Grecianu-Dâmbovița. Fiul acestora, Șerban II, se căsătorește cu a treia fiica a lui Constantin Vodă Brâncoveanu, Ilinca văduva lui Scarlatiki Mavrocordat (fiul Exaporitului). Fiica lor, Smaranda Grecianu se căsătorește cu Iordache Asan, mare cămăraș sub Constantin Brâncoveanu, care și-a luat apoi numele Micșunescu, după ce a ctitorit alături de casa sa, biserica din Micșuneștii-Mari la 1743. În secolul al XIX-lea cea mai mare parte a moșiei a aparținut familiei Polizu-Micșunești prin căsătoria paharnicului Dimitrie Polizu cu Maria, fiica lui Constantin Micșunescu, fratele lui Iordache Asan-Micșunescu, ctitorul bisericii de la 1743. După 1870 s-a ieșit din indivizie și moșia a fost împărțită între membrii ai familiei Polizu-Micșunești în Micșuneștii-Mari (Ion Polizu-Micșunești), Micșunești-Moara (Vasile Polizu-Micșunești) și Grecii de Jos (Dimitrie Polizu-Micșunești). Istoria acestor minunate locuri din Ilfov ne atrage și posibilitatea de a le vizita ne încarcă spiritual. Să pășim în timpul liber pe urmele strămoșilor și să admirăm ce ne-au lăsat aceștia necondiționat, ca moștenire. ■

Casă „ca o micșunea“ la Micșunești-Moară

George V. GRIGORE

La sfârșit de an 2020 a continuat proiectul „Acțiuni de cercetare, inventariere a obiectivelor de patrimoniu material și imaterial, în vederea realizării Monografiei Județului Ilfov“, desfășurat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Institutul Național al Patrimoniului, Protoieria N și S Ilfov, Centrele

Culturale Ilfov, realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior/ Școala de la Piscu, în perioada mai-decembrie 2019 și mai - decembrie 2020. Cu această ocazie, echipa de „teren“ a celor implicați a descoperit lucruri unicate. Convingerea noastră este că în fiecare sat ilfovean se poate găsi măcar o casă care să poată fi restaurată și transformată în loc comunitar al memoriei și transiterii patrimoniului cultural. Ni s-a confirmat acest lucru și când am petrecut cu toții ore bune prin satele dintr-o margine de nord a județului. Vă prezentăm o fotografie cu o casă conservată și îngrijită de o familie care a cumpărat-o și și-a înălțat casa nouă în spatele curții, protejând vechea construcție. Multă recunoștință datorăm acestui fel de oameni care înțeleg valoarea unor astfel de bijuterii de arhitectură țărănească. În lipsa unor strategii și acțiuni susținute în viitorul apropiat e posibil ca doar aceste cazuri fericite să fie cele care vor putea ajunge în peisajul deceniilor viitoare. România e frumoasă. Putem să o menținem așa? ■

Stampă veche din Muzeul Mănăstirii Căldărușani

Proiectul „Acțiuni de cercetare, inventariere a obiectivelor de patrimoniu material și imaterial, în vederea realizării Monografiei Județului Ilfov“, desfășurat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Institutul Național al Patrimoniului, Protoieria N și S Ilfov, Centrele Culturale Ilfov și realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior/Școala de la Piscu, continua. Astfel, printre alte comori descoperite pe teritoriul județului Ilfov se află și cele adăpostite de muzeul aflat în incinta Mănăstirii Căldărușani. Aici, într-o gravură de epocă de acum aproape 200 de ani, apare imaginea mănăstirii. Pe lângă imaginea bisericii, este interesantă și mișcarea de pe lacul din proxima vecinătate, unde apar bărci cu oameni și diferite păsări acvatice. Cine are plăcerea de a exersa o scriere veche poate încerca citirea cu literă chirilică a următorului mesaj: „Această stampă este făcută în zilele părintelui stareț și arhimandrit Dositei, ucenic al starețului Gheorghe (...), 1835“. Iată cum valori ale trecutului ne pun într-o lumină profundă ziua de astăzi, redându-i simbolul și înțelepciunea necesare de care avem atâta nevoie. ■

George V. GRIGORE

Însemnări aniversare - martie

Ion Creangă și complexitatea creației sale

La 1 martie s-au împlinit 184 de ani de la nașterea lui Ion Creangă, considerat unul dintre clasicii literaturii române mai ales datorită operei sale autobiografice *Amintiri din copilărie*. Asupra datei de naștere a scriitorului se menține și astăzi o oarecare incertitudine. „Creangă, susținea G. Călinescu, nu știe niciodată bine câți ani are și se contrazice de la mână până la gură”. Cei mai mulți cercetători și istorici literari au acceptat totuși data de 1 martie 1837, consemnată de Creangă însuși într-un *Fragment de biografie*: „Sunt născut la 1 martie 1837 în satul Humulești, județul Neamțului, plasa de Sus, din părinți români: Ștefan a lui Petrea Ciubotariul din Humulești și soția sa Smaranda, născută David Creangă, din satul Pipirig, județul Neamțului. Întâi și-ntâi, am început a învăța cruce-ajută, după moda veche, la școala din Humulești, o chilie făcută cu cheltuiala sătenilor, prin îndemnul și osărdia părintelui Ioan Humulescu, care avea o mână de învățătură, un car de minte și multă bunătate de inimă, Dumnezeu să-l ierte! Poate să fi fost de vreo unsprezece ani când am început a învăța. Știu că eram atunci un băiet sfrijit, prizărit și fricos și de umbra mea”. Într-un sens mai restrâns, Ion Creangă a fost considerat multă vreme un talentat „prelucrător de folclor”, apoi un genial creator de povești în „stil” popular-realistic,

devenind de spirite a marilor noștri clasici.

Un „talent primitiv și necioplit”, dar cu „sănătoase produceri” literare

Intrat între junimiști, aceștia vedeau în el „fericită achiziție pentru societatea noastră”, un „talent primitiv și necioplit”, dar cu „sănătoase produceri” literare (Iacob Negruzzi). Titu Maiorescu l-a socotit, de pe la *Amintiri*, înainte de toate un scriitor „neprețuit”, dar îi acordă și caracterizarea de „vartosul glumeț”. De-abia după multă vreme, G. Călinescu a ajuns să-i recunoască „erudiția paremiologică” și originalitatea de concepție a întregii sale opera, de „extremă sublimare și concentrare” (G. Munteanu). Prin specificul operei, Creangă reprezintă strălucit un tip de cultură, fiind un profund cunoscător al folclorului nostru și neîntrecut până astăzi în ordinea adâncimii interpretative a literaturii populare românești de veacuri, înnobilate la nivelul celei culte prin iscusința și inimitabilul său talent creator. Punând în bună parte capăt seriei *Poveștilor* și *Povestirilor*, de la proza didactică (*Acul și barosul*, *Prostia omenească*, *Înul și cămeșa*), din *Învățătoriul copiilor* (1871), și până la *Soacra cu trei nurori*, prin care, de la 1 octombrie 1875, deschide seria povestirilor și basmelor

apărute în paginile revistei „Convorbiri literare”, cu texte precum *Capra cu trei iezi* (1decembrie 1875), *Pungața cu doi bani* (1 ianuarie 1876), *Dănilă Prepeleac* (1 martie 1876), *Povestea porcului* (1 martie 1876), *Moș Nichifor Coțcariul* (1 ianuarie 1877), *Povestea lui Stan Pățitul* (1 aprilie 1877), *Povestea lui Harap-Alb* (1 august 1977), *Fata babei și fata moșneagului* (1septembrie 1877), *Ivan Turbincă* (1 aprilie 1978), *Povestea unui om leneș* (1 octombrie 1878), Ion Creangă trece la elaborarea uneia dintre cele mai originale creații ale literaturii române, *Amintiri din copilărie*, ale cărei prime două părți i se tipăresc în primele luni ale anului 1881 în revista „Convorbiri literare”, partea I la 1 ianuarie; partea a II-a la 1 aprilie. Socotind după publicarea altor titluri celebre ale literaturii române, anul 1881 se prezintă, în această privință, ca un moment fericit, pe lângă cele două părți din *Amintiri*, tot acum va mai apărea și volumul *Novele din popor* de Ioan Slavici, scriitorul care introdusese în scrierile sale oralitatea stilului și așezase proza pe făgașul ei realist, „poporal”, cum spusese Titu Maiorescu. În numărul din 1 martie 1882, revista „Convorbiri literare”, îi publică lui Ion Creangă partea a treia a *Amintirilor*, pentru ca în 1888 scriitorul să citească partea a IV-a în casa junimistului Nicolae Beldiceanu. Parcurgând acest scurt traseu, de numai două decenii, observăm că, de la povești și basme la povestiri,

și, în cele din urmă, la *Amintiri*, scriitorul este în căutarea unei forme mereu mai potrivite și mai bogate în posibilități de reprezentare artistică a vieții în autenticitatea ei. Originală prin tematică, artă și tehnică literară, structura acestei capodopere prezintă două trăsături fundamentale: profunda inspirație din folclor, garanție a autenticității creatoare, și explorarea farmecului amintirilor din copilărie, cu întregul grad de sinceritate. Privind mai în profunzime lucrurile, *Amintiri din copilărie* este o scriere paradoxală: nu este nici roman al copilăriei, proporțiile acestui „film memorial” (Vladimir Streinu) fiind prea reduse, și nu este nici autobiografie sau scriere memorialistică propriu-zisă, cu înșiruirea cronologică a evenimentelor, convențiile realului contopindu-se armonios cu cele ale imaginarului. În *Amintiri din copilărie*, Ion Creangă a amestecat viața cu ficțiunea, materialul documentar, etnografic, stând alături de imagini de o frapantă originalitate, de caractere individualizate, desfășurate într-un spațiu și un timp al lor. Prin aceasta se însuflețesc cele două aspecte ale operei, una constituită din povestirea-cadru, legată nemijlocit de viața autorului și a satului său și, cealaltă, în care locurile și oamenii se transfigurează după legile interne ale operei de artă.

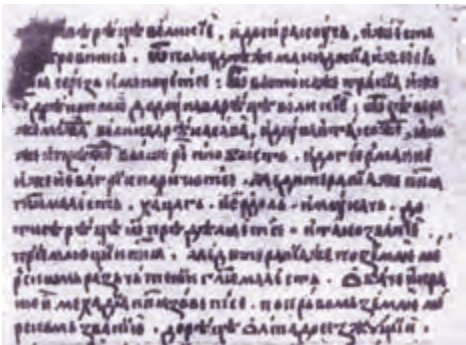
Un artist desăvârșit

„Expresie fidelă a ideilor populare” (G. Ibrăileanu), opera lui Creangă dezvăluie un scriitor care a împrumutat unele teme din fondul popular, pe care apoi le-a

dezvoltat în mod original, rescriindu-le în manieră proprie, cu pecetea geniului său. Mitul creației se suprapune aici cu mitul existenței creatorului, biografia eroului său, Nic-a lui Ștefan a Petrei, zis și Torcălăul, Ștefănescu de la școala de catiheți, băiatul leneș și „cobăit”. Sustrăgându-se timpului și spațiului, Creangă selectează și ordonează, în ficțiune, inventând, printr-un joc al asociațiilor, fapte și întâmplări cărora le conferă un caracter de generalitate. Satul, întâmplările și oamenii evocați reprezintă astfel o proiecție în imaginea obiectivă a unui dor de copilărie și de locurile ei, fabulosul suprapunându-se cu istoricul. Spațiul în care se mișcă eroul *Amintirilor* reprezintă topos-ul prin excelență privilegiat. În centrul acestui ținut se află Humuleștii, „sat vechi răzășesc, întemeiat în toată puterea cuvântului, cu gospodari tot unul și unul...”, descris pe larg în ultimele două capitole. Este vorba de o civilizație cu o mitologie specifică, în care oamenii, răzăși fără pământuri și cu „negustoria în picioare”, cumpără și vând cai, oi, brânză, lână, sare și făină de păpușoi, sumane, țăiri și cămășoaie, lăicere și scorțuri înflorate. Viața se desfășoară într-un perimetru limitat, oamenii călătoresc puțin, din sat în târg și de la târg la munte. Dorința sa de cunoaștere, de reîntoarcere în lumea copilăriei e total gratuită. Ceea ce scrie Creangă are valoarea unui autentic act de cunoaștere: „Eu am altă treabă de făcut, vreau să-mi dau seama despre satul nostru, despre copilăria petrecută în el, și atâta-i tot”. Din opera lui se desprinde o înțelepciune țărănească asupra lumii, o filosofie optimistă, convins fiind de unele inconveniente ale perfecțiunii omenești, pe care însă le privește din două perspective, real și fantastic, prin două forme de „observație” implicate în orice artă realistă, umorul și ironia. Artist desăvârșit, creația lui, alături de cea a lui Eminescu și a lui Caragiale, adâncește procesul de înțelegere a spiritualității românești în întreaga ei complexitate. ■

 prof. Marin IANCU

O descriere a hotarelor Daciei a egumenului Mănăstirii Hilandar, Macarie, între 1526 și 1528, ne arată o imagine mai aproape de adevăr a acestui teritoriu strămoșesc de-a lungul istoriei sale. „Aceasta e tălmăcirea egumenului Hilandarului, nevrednicul Macarie, cel din urmă dintre ieromonahi, despre țările dacice și despre hotarele lor. Dacia prima: hotarul din părțile de miazănoapte ajunge până la Rusia Mică și până la Hațeg; iar hotarul dinspre apus, până la râul Tisa, care coboară din țările numite Ghermania, care este Ungaria; hotarul dinspre miazăzi,

Descrierea țărilor dacice scrisă de Macarie tipograful în secolul al XVI-lea (1526-1528)

marele și slăvitul râu Dunărea, care coboară de la râul Tisa spre Marea Neagră, până la Nistru; hotarul dinspre părțile de răsărit, Nistrul, râu mare, al cărui curs desparte Tataria și Dacia, care este țara Muldovlahia și Ungrovlahia, care și Muntenia se cheamă. Iar hotarul Misiei de Sus: dinspre apus, Dalmația, până la Marea de Apus, acum se numește Skenderia și țara Cernoevicilor, până la însăși Sava, râu mare, și până la Siracuză, care este Dubrovnicul; dinspre miazăzi, Machidonia, care este și se numește acum Serez; dinspre răsărit, Trachia, care este Drenopole, până la Dunăre, râu mare; iar hotarul dinspre miazănoapte, marele râu Sava și de asemenea Dunărea, cum s-a spus și mai înainte, și până la Ghermania, care este Ungaria. Iar cea numită Dacia Mediteranea, acum este Hațegul și Ardealul și Muncaciul, se întinde până la

râul Tisa, asemenea nume primindu-le acum, iar Mediteranea este numită după socotelile geografilor, însă și marginea ei se cheamă acum Mehadia, după cea dintâi denumire a geografilor, întinzându-se până la râul Olt”. Ieromonahul Macarie, tipograf sârb, a activat și în Țara Românească. Călugărul învață meșteșugul de tipograf la Veneția. Activează la Cetinje, în Muntenegru, unde tipărește nulte cărți slavone. În 1508 vine în Țara Românească, unde înființează, din porunca domnului Radu cel Mare, prima tipografie din țară, la Mănăstirea Dealu de lângă Târgoviște. Dintre tipăriturile sale valoroase amintim Octoih, Cetinje, 1494, Psaltire cu tâlc, Cetinje, 1495; Molitvenic, Cetinje, 1493-1495; Liturghier, Târgoviște, 1508; prima tipăritură din Țara Românească (în l. slavonă); editat de P. P. Panaitescu în 1961; Octoih, Târgoviște,

1510; Tetraevanghel, Târgoviște, 1512. Revenind asupra temei principale, spre sfârșitul secolului al XV-lea, și istoricul bizantin Laonic Chalcocondil vorbește despre Vlad „domnul Daciei” și despre dacii lui. Până pe la 1821 românii erau numiți în documentele istorice „daci”, iar pământurile românești „Dacia”. Să amintim că Mihai Viteazul era numit Malus Dacus, Iancu de Hunedoara - Ioan Getul, Horea - Horea Rex Daciae, Tudor Vladimirescu se considera dac, iar Mihai Eminescu dorea ca totul să fie dacizat. ■

Surse: tiparituriromanesti.worldpress.com; cunoastelumea.ro; wikipedia.org; archivistudiadriatici.it;

 George V. GRIGORE

BUFTEA - cel mai vechi oraș din actualul județ Ilfov

Fiind actor, am alergat pe drumul care ne conducea către lumea de basm a Studiourilor Cinematografice Buftea pentru a fi alături de minunatele colective românești, americane, franceze sau multinaționale, care au realizat superbe filme artistice de scurt și lung metraj. Bucureștiul se estompa undeva în ceață atunci când telefonul ne chema către Buftea...

Buftea este un oraș din Ilfov, format din localitatea componentă Buftea (reședința), și satul Buciumeni. A primit statutul de oraș în 1968, fiind singurul oraș din fostul sector agricol Ilfov și cel mai vechi oraș din actualul județ Ilfov.

Are șapte cartiere - Centru, Studio, Bucoveni, Flămânzeni, Atârnați, Oțetărie și Săbăreni-Gară și localitatea aparținătoare Buciumeni. Prin oraș trece calea ferată București-Ploiești.

Orașul, menționat pentru prima dată la 20 iulie 1752

Malurile sinuoase ale Colentinei au adăpostit din cele mai vechi timpuri numeroase așezări omenești favorizate de condițiile naturale ale acestei zone. S-au descoperit o vatră de locuire paleolitică, o așezare neolitică, 8 așezări din epoca bronzului, 4 din epoca fierului, 12 din secolele al III-lea - al IV-lea, 2 din secolele al VI-lea - al VII-lea și 5 din secolele al IX-lea - al XI-lea. A fost identificată cea mai veche așezare de pe teritoriul actual al orașului Buftea, satul medieval Mănești de pe râul Colentina - așezare atestată din perioada lui Mircea cel Bătrân - menționată pentru prima oară într-un hrisov dat de Alexandru al II-lea Mircea la 15 iunie 1577 prin care Domnul dăruia satul „cu tot hotarul“ după ce-l moștenise de la bunicul său Mihnea. Buftea, devenit oraș prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.113/1968, este menționat pentru prima dată în hrisoavele

vremii la 20 iulie 1752. Noua localitate cuprinsă în documente era continuatoarea satului Mănești. Locuitorii orașului au participat la războiul din 1877-1878 (în timpul căruia în satul Buftea a funcționat un spital pentru răniți, deschis de prințesa Maria Alexandru Știrbei), precum și la Primul Război Mondial, numele celor morți atunci fiind scrise pe Monumentul Eroilor din centrul orașului. La sfârșitul secolului al XIX-lea, satele Buftea și Bucoveni făceau parte din comuna rurală Bucoveni din plasa Snagov a județului Ilfov, împreună cu satele Atârnați, Buciumeni, Flămânzeni, Chitila, Mogoșoaia și Odăile, care totalizau 3.157 de locuitori care trăiau în 653 de case și 5 bordeie. În comună funcționau 2 mori de apă, 4 mașini de treierat cu aburi, 4 școli cu 74 de elevi (dintre care 26 de fete) și 4 biserici. Datorită Prințului Barbu Știrbei, s-au construit în localitate Fabrica de Conserve (1903), Fabrica de Vată (1900), Școala profesională (1902), Liceul (1924) opera lui Toma T. Socolescu, Biserica Sfânta Varvara (1934), Ateneu Popular (1934), Biblioteca Populară (1924). La Buftea, la Palatul Știrbei, a fost semnat, de Guvernul Marghiloman, Tratatul Preliminar de Pace între România și Puterile Centrale la 5/18 martie, pe baza căruia au început la București la 9/22 martie tratativele în vederea încheierii păcii.

În 1925, comuna Bucoveni era reședința plășii Buftea-Bucoveni și avea 4.799 de locuitori. Până la sfârșitul perioadei interbelice, comuna se numea deja Buftea, fiind în continuare în 1938 reședință de plasă. În 1950, Buftea a trecut în subordinea raionului Răcari din regiunea București, din care a făcut parte până în 1968. Atunci, a fost declarată oraș. În 1981, în urma reorganizării administrative, a trecut la Sectorul Agricol Ilfov din subordinea municipiului București, sector devenit în 1997 județul Ilfov.

Bisericile, pline de istorie

Ca locuri spirituale avem biserica „Sfinții Împărați” din Buciumeni, fostă biserică de curte ridicată în 1787, ctitorie a Stolnicului Constantin Nenciulescu. Biserica se află lângă școală (fost conac Oteteleșanu) și lângă lacul Buftea. Biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena” a fost ridicată la 25 septembrie 1787, iar 56 de ani mai târziu, Marele Logofăt Alexandru Nenciulescu, fiul stolnicului și stăpânul proprietății la acea vreme, a fost înmormântat în fața ușii vestice, în incinta bisericii, fapt care a dus la mutarea intrării în partea de sud pronaosului, unde a fost înmormântat, în 1873, Marele Cavaler Dimitrie Ioanichid.

În urma cutremurelor din secolul XIX, a umidității crescute a zonei, a deteriorării suferite în timpul Primului Război Mondial și a infiltrațiilor datorate acoperișului crăpat s-au făcut consolidări și reparații în 1968 și 1995.

Mai există biserici în Cartierul Studio, Biserica Atârnați, iar pe str. Știrbei Vodă nr 10, în oraș, se află Biserica Sfânta Mare Muceniță Varvara.

Monumentul Eroilor

În centru se află se află „Monumentul Eroilor”, cunoscut drept „Crucea comemorativă a orașului Buftea”, ridicat la cererea Reginei Maria, e dedicat eroilor căzuți în Războiul de Independență (1877-1878), în Primul Război Mondial (1916-1918) și în cel de al Doilea Război Mondial (1941-1945). Numele celor căzuți vitejește în război, pentru întregirea neamului, au fost inscripționate pe această cruce. Monumentul, ridicat în 1928 este format dintr-o cruce din piatră așezată pe un soclu cu două trepte, amplasată pe o pastilă verde circulară. Pe fețele crucii, pe marginea lor, sunt sculptate chenare cu motive vegetale (viețile - frunze). Pe cruce sunt sculptate inscripții cu marcarea evenimentului comemorat, cu cuvintele reginei Maria, precum și cu numele eroilor căzuți între 1916 - 1918. Crucea este orientată cu brațele pe direcția nord-vest -sud-est. Soclul este un trunchi de piramidă cu plan pătrat peste care este așezată o

prismă cu baza pătrată, retrasă față de baza mică a trunchiului de piramidă. Latura nord-est: Pe elementul vertical al crucii se află înscris numele eroilor căzuți la datorie. Pe latura trunchiului de piramidă, pe o placă de granit se află înscris „Glorie eroilor noștri”.

Latura sud-est: Pe latura trunchiului de piramidă, pe o placă de marmură se află înscrise numele „Eroilor Bufteni din Primul Război Mondial”.

Latura de sud-vest: pe latura trunchiului de piramidă, pe o placă de marmură se află înscris „Aici odihnesc întru eternitate doi soldați români necunoscuți căzuți la datorie”. Pe brațul vertical al crucii se află înscris la partea superioară: „Eroii căzuți vitejește în războiul pentru întregirea neamului 1916-1918”. La intersecția brațelor crucii sunt înscrise vorbele Reginei Maria: „Nu vărsați lacrimi ci mai bine slăviți pe eroii voștri pentru că faima lor să treacă neștirbită din generație în generație - Regina Maria”. Pe piciorul crucii sunt trecute nume de soldați.

Latura de sud-vest: Pe latura trunchiului de piramidă, pe o placă de marmură se află înscris: „Eroul buftean din Războiul de Independență 1877 - 1878 Crețu Neacșu”. „Eroii bufteni din al II-lea Război Mondial 1941-1945”, urmat de numele eroilor.

În 1974 monumentul a fost mutat de la locul său de autoritățile comuniste, fiind reinstalat pe amplasament în 2006. Acum e în evidența Institutului Național al Patrimoniului, „Lista Monumentelor Istorice”, cod LMI 2015 IF-III-m-B-15321. Primăria s-a ocupat de reabilitarea și punerea sa în valoare. Toate manifestările legate de cultul eroilor care au loc în oraș sunt organizate aici. rilor și sacrificiilor înaintașilor noștri pentru făurirea României Mari.

Educație, cultură și sport

În oraș înființează mai multe grădinițe, școli gimnaziale și licee. Există de asemenea Palatul Copiilor și Elevilor Ilfov, iar pentru cei pasionați de sport - Clubul Sportiv Ilfov. La Buftea există Tribunal, Judecătoria, Parchet, birouri notariale și birouri de executor judecătoresc. Pentru sănătate și asistență socială orașul Buftea dispune de policlinică, spital dotat la standarde înalte, stație de ambulanță, dispensare, farmacii, centru de combatere a violenței domestice, centru de îngrijire la domiciliu, centru de permanență medicală, creșă și o fundație pentru protecția copilului aflat în dificultate. Buftea are un Centru Cultural modern, cu cercuri diverse, trupă de teatru și echipă de dansuri populare.

Studiourile Cinematografice - reper artistic și istoric al județului Ilfov

Pe malul lacului, sunt situate „Studiourile Cinematografice”, fiind printre cele mai importante studiouri de producție cinematografică din Europa Centrală și de Est. Ele au fost înființate între anii 1950

- 1957 de dr. Petru Groza, din ordinul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, la îndemnul ficei sale, Lica Gheorghiu, care era actriță. În 1959 au fost date în folosință cinci platouri de filmare, un studio de sunet, un laborator de prelucrare a peliculei, un corp de clădiri pentru filmări combinate și o suprafață de câteva zeci de hectare de teren pentru filmări exterioare. Datorită îmbunătățirii tehnice și artistice aduse utilajelor și proceselor de producție „Cetatea cinematografică” a devenit o rivală de seamă a studiourilor europene de nivel mediu. În 1966 s-a creat un decor complex pentru filmul „Serbările galante”, în regia lui René Clair, care a fost folosit și modificat pentru realizarea mai multor pelicule cum ar fi „Dacii”, „Haiducii”, „Bătălia pentru Roma” și „Mihai Viteazul”. Între anii '60 și '90 s-au produs aici peste 500 de filme (apogeul producției fiind atins în anul 1980, când s-au produs 32 de filme). Multe au avut aprecieri internaționale la festivalurile de film de la Cannes: „Scurtă istorie”, în regia lui Ion Popescu-Gopo, cu premiul Palme d'Or pentru scurtmetraj (1957), „Pădurea Spânzuraților”, în regia lui Liviu Ciulei, care a câștigat premiul pentru Cel mai bun regizor (1965), „Răscoala”, în regia lui Mircea Mureșan, care a luat premiul pentru debut (1966) și „Căntecele Renașterii”, regizat de Mirel Ilieșiu, care a câștigat trofeul Palme d'Or pentru scurtmetraj. La Studiourile Cinematografice Buftea au debutat regizorii Iulian Mihu și Manole Marcus (în 1959 cu filmul „Viața nu iartă”), Dan Pița și Mircea Veroiu (în 1972 cu filmele „Nunta de piatră” și în 1974 cu „Duhul Aurului”) și Mircea Daneliuc (în 1975 cu filmul „Cursa”). Vârful de lance este reprezentat de anii 2000 când la Buftea a venit Franco Zeffirelli, celebrul regizor al capodoperei Iisus din

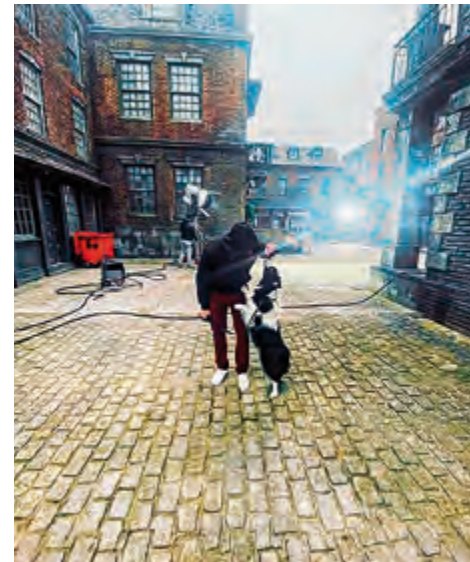
Nazaret-Jesus of Nazareth (1977). Special pentru el s-a construit Casa „Z”, decoruri interioare care reflectau în cele mai mici detalii apartamenul divei. A urmat Costa Gavras cu filmul „Amen” (2002); apoi „Modigliani” (2004) - regia Mick Davis; „The cave” (2005) – regia Bruce Hunt; „Joyeux Noël” (2005) – regia Christian Carion; „Blood and chocolate” (2007) etc. De asemenea la Buftea s-au filmat multe telenovele românești. Începând cu filmul „Amen”, regizat de Costa Gavras, a fost restituită fama fostelor studiouri și s-a dat startul producției a peste 50 de filme internaționale: Dintre acestea „The cave”, „Assassination Games”, „An American Haunting”, „Joyeux Noël” (nominalizare franceză la Premiile Academiei Americane de Film și Globurile de Aur), „Bunraku”, „Blood and Chocolate”, „The Whistleblower”, „The Timber” și „Sex Traffic” (film câștigător al premiilor British

Academy of Film and Television Arts, respectiv BAFTA). Printre starurile cinematografiei internaționale care au jucat în aceste producții - Donald Sutherland, Josh Hartnett, Monica Bellucci, Oliver Martinez, Dolph Lundgren, Franco Zeffirelli, Sissy Spacek, Woody Harrelson, Cuba Gooding Junior, Jean-Claude Van Damme și Demi Moore.

În 2000 a fost produs primul serial autohton, „La Bloc”, și prima telenovelă românească, „Numai iubirea” (2004). În prezent, aici se realizează multe producții tv. Ca actor am petrecut destul de mult timp în incinta acestor studiouri, participând la filmarea seriilor tv, a reclamelor comerciale și a filmelor artistice. Amintirea acelor minunate echipe de profesioniști care au coordonat activitatea acestui colos cinematografic mă face să resimt un gol sufletesc atunci când constat lipsa de activitate actuală din zona cinematografică în aceste spații altădată magice. Sper într-o revigorare a activității studiourilor - reper artistic și istoric al județului Ilfov - și revenirea acestora la eficiența și valoarea de altădată.

Domeniul Știrbey, scurt istoric

Domeniul Știrbey a fost construit între anii 1855-1864 de Barbu Dimitrie Știrbey, domnul Țării Românești în perioadele iunie 1849 - octombrie 1853 și octombrie 1854 - 25 iunie 1856 (n. 1799 - d. 1869). Forma palatului a fost gândită ca o culă, prevăzută cu două tuneluri de ieșire în caz de primejdie. Urmașii săi au mai adăugat clădirii încă două etaje și i-au adus modificări importante, în ton cu moda arhitectonică a acelor ani - stilul Tudor. Palatul a fost terminat, în linii mari, de fiul său Alexandru B. Știrbei, în 1863. Palatul a

fost construit după planurile arhitectului Joseph Hartl, lucrările fiind supervizate de Michel Sanjouand, care construișe și Palatul Știrbey de pe Calea Victoriei din București. În 1916, în timpul Primului Război Mondial, palatul a fost loc de refugiu pentru Regina Maria împreună cu cinci dintre cei șase copii ai săi. În 1917, Palatul a fost rechiziționat de armata germană, iar aici și-a stabilit locuința mareșalul August von Mackensen și tot aici a fost negociată pacea cu Puterile Centrale. Clădirea a fost mărită treptat de-a lungul timpului, ultima extindere având loc după Primul Război Mondial. La sfârșitul lui 1957, domeniul a devenit proprietatea PCR. Între anii 1958-1959 au avut loc lucrări de reparații ale fațadelor și ale interioarelor Palatului, realizate după proiectul arhitecților Robert Voll și Agripa Popescu. Palatul a găzduit o parte a Institutului de geriatrie „Ana Aslan”, servind și ca depozit de vinuri și casă de oaspeți. În 1992, Castelul Buftea, inclusiv mijloacele fixe și obiectele de inventar aferente, au trecut în administrarea Ministerului, iar în 2000 în administrarea RAAPPs, fiind deschis publicului. În 2006, domeniul Știrbey a fost retrocedat moștenitorilor familiei prințului Știrbey, printr-o decizie a Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, peste două treimi din domeniul public care aparținea Primăriei Buftea, printre care și Palatul Știrbey, au trecut în proprietatea moștenitorilor, iar palatul a fost închis pentru public. În 2007, palatul a fost vândut firmei Bucharest Arena pentru 9 milioane de euro, și aceasta a amenajat în clădire un restaurant și spații de cazare. Alături de palat, între anii 1850-1890 a fost construită capela familiei, în stil neogotic, după proiectul arhitectului austriac baron Theophil von Hansen, cu altar și grozniță, în care se găsesc mormintele domnitorului Barbu Dimitrie Știrbey, al prințului Barbu Alexandru Știrbey și ale rudelor acestora. Din pictura executată în 1890 de Gheorghe Tattarescu, rudă cu familia Știrbeilor, au mai rămas doar fragmente din pictura „Maica Domnului cu Isus în brațe”, restul picturilor și textul „Acest sfânt lăcaș fondat de Vodă Barbu Știrbei și soția sa Elisaveta s-a terminat de fiul lor Alexandru Barbu Știrbei în anul 1890”, fiind pierdute. În Capela Palatului, care cuprinde un cumul de elemente gotice, bizantine și renascentiste, au fost înhumate mai multe persoane din neamul Știrbeilor. În 1992, în capela familiei Știrbey regizorul Francis Ford Coppola a filmat câteva scene din „Dracula”. Mai există un Castel de apă, realizat în anii 1920, după proiectele lui Anghel Saligny, iar lacul artificial din parc adăpostește rațe, gâște și câteva lebede. ■

Surse: wikipedia.org; studiourilebuftea.ro; expresuldebutea.ro; adevaruldebutea.ro; primariabuftea.ro; viitorulilfovean.ro; ziarulnatiunea.ro

George V. GRIGORE

Profesori ilfoveni - creatori și inovatori în educația online

Casa Corpului Didactic Ilfov a deschis seria unor întâlniri online menite să faciliteze schimbul de experiență și exemplele de bună practică privind metodele și instrumentele inovative realizate și utilizate de profesorii ilfoveni în educația online.

Chiar dacă în prezent, după o lungă perioadă de școală online, cea mai mare parte dintre profesorii și elevii ilfoveni

s-au întors în sălile de clasă, este evident că din anul 2020 s-a produs o adevărată revoluție virtuală, cu schimbări majore nu doar în educație, ci și în toate domeniile. La noile schimbări, cadrele didactice din Ilfov s-au adaptat din mers, prin propriile investigații și prin participarea la numeroase cursuri și ateliere de formare. Acestea s-au dovedit extrem de creatoare și inovatoare în

utilizarea și crearea de instrumente și tehnologii digitale pe care le-au folosit pentru creșterea atractivității lecțiilor în cadrul demersului didactic online. Acest aspect a reprezentat de fapt și scopul simpozionului organizat în data de 10 februarie de a împărtăși și altor colegi bunele practici experimentate cu succes în educația virtuală. Au prezentat lucrări deosebit de interesante: Silvia Iorgulescu, de la Institutul pentru Drepturile Omului, „Jocul în educație 2.0: gamificarea activităților de învățare”; Maria Drăghici, de la Școala Gimnazială nr. 2 Cățelu - Glină/Școala Gimnazială Discovery, „MozaBook - instrument inovator în procesul de predare - învățare-evaluare în mediul online. Exemple de bună practică

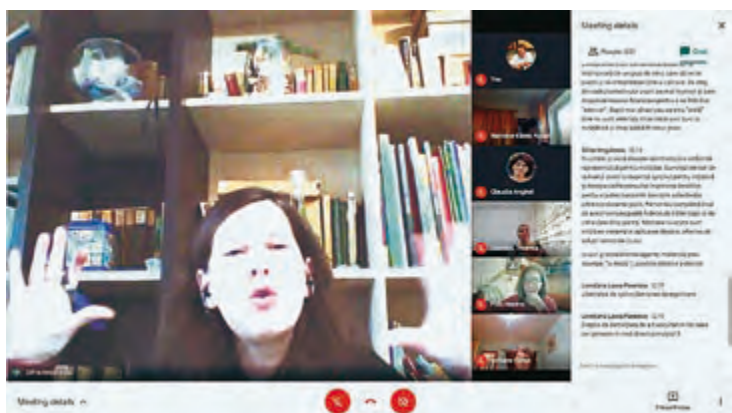
învățământ primar și gimnazial”; Roxana Enache, de la Școala Gimnazială nr. 1 Berceni, „Schimbarea educației - de la cretă la online”; Daniela Arsene, de la Școala Gimnazială nr. 1 Ștefănești de Jos, „Carte digitală: Mihai Eminescu-Luceafărul poeziei românești”; Adriana Radu, de la Liceul Teoretic „Alexandru Rosetti” Vidra, „Evaluarea formativă în mediul online”.

Casa Corpului Didactic va organiza și pe viitor a unor astfel de întâlniri, pentru a promova cadrele didactice dedicate care reușesc să aplice la clasă metode de predare și strategii didactice inovatoare, care pot deveni modele de bună practică pentru creșterea atractivității școlii și îmbunătățirea rezultatelor școlare. ■

✍️ Profesor metodicist Marius-Ovidiu SEBE

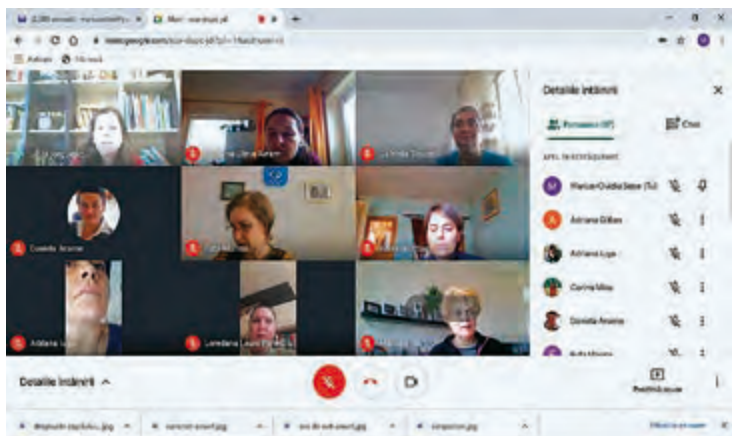
Educația pentru drepturile copilului în mediul școlar online

✍️ Profesor metodicist Marius-Ovidiu SEBE

Drepturile copilului în mediul școlar online reprezintă un domeniu de mare actualitate care frământă mulți profesori, mai ales din momentul trecerii la virtualizarea educației. Venind în sprijinul acestor noi provocări, în perioada 2-21 februarie 2021, Casa Corpului Didactic Ilfov a desfășurat în parteneriat cu Institutul Român pentru Drepturile Omului un program de formare continuă intitulat „Comunicare, Informare, Dezvoltare, Conștientizare. Educația pentru drepturile copilului în mediul școlar online”, menit să îmbunătățească abilitățile de educare în domeniul drepturilor copilului în general și în mediul școlar online în special. La acest program, derulat prin canale de comunicare online atât sincron, cât și asincron, au participat cadre didactice din județul Ilfov, dar și din alte județe. Formatorul programului, Silvia Iorgulescu, profesor universitar și reprezentant IRDO, a prezentat cursanților și a pus în dezbatere, sub o formă interactivă, o serie de teme de mare interes cum ar fi: drepturile și îndatoririle copiilor pe internet, modalități prin care drepturile copilului, așa cum apar formulate în Convenția pentru Drepturile Copiilor din anul 1989, pot fi fragilizate sau consolidate prin interacțiunea cu mediul digital, drepturile care pot fi actualizate în mediul online; obligații asociate drepturilor în mediul online; aspecte privind utilizarea în siguranță a internetului ș.a.

Răspunzând unei nevoi de formare în acest domeniu, identificată în rândul cadrelor didactice din întreg județul, Casa Corpului Didactic Ilfov a inclus în oferta de formare a anului școlar curent un program de formare acreditat de Ministerul Educației de 40 de ore și zece credite profesionale transferabile, care se va derula în parteneriat cu Institutul Român pentru Drepturile Omului, menit să aprofundeze problematica comunicării, informării, dezvoltării și conștientizării în domeniul educației pentru drepturile copilului în mediul școlar online. ■

A citi, citire, cea dintâi iubire

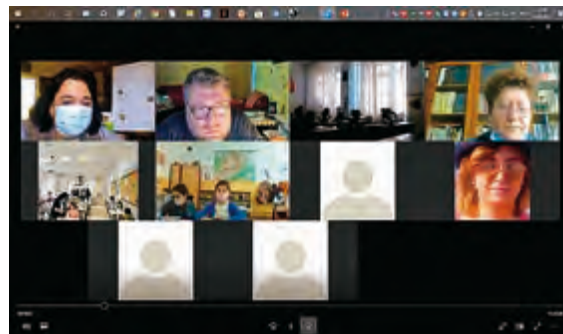
Februarie, o lună specială din an, cea mai scurtă din an, dar cu atâtea motive de bucurie și sărbătoare, a fost potrivită să ofere o zi și pentru iubitorii de lectură. CITIM ÎMPREUNĂ este un concept menit să cultive dragostea pentru cărți și împărtășirea acesteia. „Ceea ce avem în comun este mai mult decât dragostea pentru cărți: suntem pasionați de a vedea copii și adulți citind împreună, din momentul în care un copil se naște și mult după ce acesta învață să citească singur” (Brandi Bates, co-fondator al Fundației New Horizons Romania).

Ediția de anul acesta a Zilei Internaționale a Cititului Împreună (ZICI) a avut loc la 10 februarie. Cei peste 2.000 de parteneri înregistrați pe harta evenimentului au petrecut timp de calitate, conectându-se prin cuvântul scris, rostit pentru a fi înțeles, adică prin cititul împreună, aducând celor cărora le-au citit: energie, entuziasm și pofta de gustă mai des din miera cunoașterii prin lectura cărților. Doar așa reușim să ținem generațiile actuale departe de analfabetismul funcțional care tot mai des își arată nefericita prezență la evaluările, testele, examenle noii generații.

ZICI cu LIPICI a fost un titlu simpatic pentru ediția din acest an, inițiatorii acestui proiect luptând cu condițiile vitrege și susținând ideea desfășurării acestei ediții, în ciuda pandemiei. „A fost de neconceput să abandonăm cititul împreună din cauza pandemiei. Atunci când înțelegi importanța cititului împreună de la cea mai fragedă vârstă, ești veșnic în căutarea de ocazii de a citi cu copiii, cu părinții lor” (Maria Kovacs, manager proiect Fundația Noi Orizonturi).

Biblioteca de la Casa Corpului Didactic Ilfov (CCD Ilfov) din Brănești a figurat pe harta ZICI 2021. Împreună cu bibliotecara CCD Ilfov a fost consilierul psihopedagog prof. Simona Luca. Doamna Luca dat citire cărții „Școala de ghi(n)zi”, apărută la Editura Floare de Iris în 2020. Invitată a Bibliotecii CCD Ilfov, bună cunosătoare a filosofiei de viață care a stat la baza scrierii acestei cărți de către autorii Irina Vasilescu și Andy SZekely, ea însăși participantă a diferitelor cursuri de coach, susținute de acești doi trainari motivaționali, Simona Luca a reușit să dezbăluie, prin lectura sa expresivă, sensurile poveștii ghindei care trebuia să înțeleagă că menirea ei era să fie stejar nu... broccoli.

Deși ne-am fi dorit ca participanții la acest eveniment să fi fost în fața noastră, umplând sala de festivități a CCD Ilfov, aceștia au privit și ascultat, cuminiți, în

fața ecranelor. Cine au fost ascultătorii noștri online? Preșcolarii de la grupa mare ai Grădiniței Rița Gărgărița (prof. inv. preșc. Carmen Niță și prof. inv. preșc. Aura Damian), elevii clasei pregătitoare de la Școala Gimnazială nr. 1 Cernica (coordonati de inv. Mihaela Matei, inv. Simona Străinu și bibliotecar Adrian Matei), elevii clasei a II-a de la Școala cu clasele I-IV din Islaz, coordonați de prof. Adriana Enache care ni i-a prezentat pe elevii: Vuță David și Ilie Eduard, participanți ai cercului de lectură din școală. O surpriză deosebită ne-au făcut elevii clasei pregătitoare B ai dnei prof. Liliana Manolachi din Medgidia. Văzând pe pagina de FB a CCD Ilfov, invitația la evenimentul ZICI, prof. Dănilă Simona, directorul Școlii Gimnaziale nr. 1 „Lucian Grigorescu” din Medgidia, a avut ideea participării la el, împreună cu echipa celor mai mici elevi ai prof. Manolachi. Tot la capitolul frumoaselor surprize a intrat și participarea deosebită a Filofteei Prodan, o dulce și dragălașă ascultătoare de numai trei luni, fiica bibliotecarei de la Școala Gimnazială nr. 1 din 1 Decembrie, Maria Prodan. Aeasta a citit, din biblioteca de acasă, primele două pagini din basmul Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte. De la 1 Decembrie, „ștafeta” lecturii a ajuns la cei mai mari participanți la activitatea organizată de CCD Ilfov. Este vorba de elevii claselor a X-a și a XI-a coordonați de prof. Mariana Doicu, prof. Rodica Carastanef, de la Liceul Tehnologic „Dimitrie Dumitrescu” Buftea. Alegerea textelor lecturate s-a făcut sub îndrumarea bibliotecarei Mariana Gănescu, care a avut un rol hotărâtor și în ceea ce privește încurajarea elevelor: Ion Mihaela Rebeca și Silvan Alexandra Mihaela pentru a citi din propriile creații poetice. O încântare a fost pentru cei prezenți fragmentul intitulat „(Re)scrie-ți timpul într-o altfel de agendă” de Clara Toma, în lectura Rodica Carastanef, profesor de limba și literatura română, responsabil și coordonator artistic al cercului de teatru din liceu.

A fost mult LIPICI în această ediție ZICI. Felul minunat în care ne-am simțit cu toții, copii și adulți deopotrivă, profesori și discipoli, cărora ni s-a demonstrat utilitatea metodei lecturii ÎMPREUNĂ pentru că, nu-i așa, CITIM PENTRU A ÎNȚELEGE ne face să așteptăm cu nerăbdare ediția de anul viitor și să sperăm că va fi una live, dincolo de restricțiile pandemiei. ■

✍️ Horiana PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov